

51

Διαθήκη. Ἀποκλήρωσις ἀδελφῆς

φ. 34^Γ

/ [+Εἰς δόξαν τοῦ αἰωνίου] Θεοῦ ἡμῶν ἀμήν. 1680/ἐν μηνὶ Ἰουλίου 10/ εἰς /
τὴν τοποθεσίαν τῆς Κοστέρας εἰς τὸ πρᾶμα καὶ κατοικία τοῦ μισέρ Ἰακουμάκη
Γάτου.

/ Φ 31

/ Ἐπειδὴ οὐδεὶς τῶν ἀνθρώπων οἶδε τὴν τελείωσιν αὐτοῦ οὐδὲ τὴν ἡμέραν οὐδὲ
τὴν ὥρα κατὰ τοῦ Κυρίου / τὸν λόγον διὰ τοῦτον καὶ ἡ [κερ]ὰ ἡ Μαργαρίτα ἡ γυνὴ
τοῦ κυρ Γεώργην Παριανοῦ εὐρισκομένη / ἐδῶ εἰς τὴν μπαροῦσαν κατοικία ἀσθενῆς
μένειν τῷ σώματι ὑγιῆς δὲ τὸ νοῦν καὶ φρονήματι / σῶον γὰρ ἔχει τὸ νοῦ, ἀκε-
ραία τῇ γλῶττα, καθαρά τὰς ἀκοὰς καὶ τὰς ἐτέρας τῆς αἰσθήσεις χάρι / τιν Χριστοῦ
ἐπροσκάλεσεν ἐμένα τὸν ὑπογράφοντα νοτάριο ἵνα τῆς ποιήσω τὴν μπαροῦσαν /
διαθήκην καὶ παρανγγιλίης διὰ τὴ ψυχὴν τῆς καὶ διὰ τὸν ἄνδρα τῆς ἐξομολογημένην
καὶ με / ταλαβαμένην εἰς τὴν χάριν τοῦ ἀφέντην τοῦ Θεοῦ καὶ ἐν μπρώτοις ἀφίνει
πᾶνσιν τοῖς ἐν Χρισ / στιανοῖς τὴν ἐν Κυρίῳ ἀγάπην καὶ τετελειωμένην συνχώρεσιν
ἔπειτα ζητεῖν καὶ αὐτὴν τὰ ὅμοια πα / ρ' αὐτῶν ἦτοι λέγειν ἂν τῆς τύχην θάνατος νὰ
τὴν ἐνταφιάσουσιν εἰς τὸν ἅγιον Στέφανο ἐκεῖ / ὅπου ἐνταφιάστην καὶ ὁ ἀδελφός
τῆς ὁ μακαρίτης ὁ Στέφανος. Ἐτῆς λέγειν πῶς ἀφήνει τοῦ / ἀντρός τῆς τοῦ κυρ
Γεωργίου ὅ,τιν καὶ ἂν τῆς εὐρίσκεται τόσον ρουχαλάκια ὡσὰν καὶ ὅ,τιν μαραρία
ἔ / χειν ἐπειδὴ καὶ ἀφίνει του νὰ κάμην τὴν ἐξοδον τοῦ ἐνταφιασμοῦ τῆς καὶ νὰ κάνη
καὶ τὸ μνημόσυ / νόν τῆς ἕως τὸ χρόνον κατὰ τὴν τάξιν καὶ ἡ ἀδελφὴν τῆς ἡ Ἀλι-
σάφην νὰ μὴν ἡμπορῇ / νὰ τὸν ἐδιασίσην ἢ νὰ τὸν ἐσκανταλίσην ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς
σήμεριν τόσους χρόνους ὅπου / τὴν ἔχειν τὴν ἐμαντινιέριζεν καὶ ἐζωοθροφάντηνε
καὶ σὲ πολλὰς ἀσθένειες ὅπου τῇ / ν εὐρήκασιν αὐτὸς τὴν ἐκοίταζεν καὶ ἐγλύτωνέν
τηνε καὶ ἔτῆς θέλει νᾶναι ἀπείρακτος καὶ ἡ / ἀδελφὴν τῆς νὰ μὴν ἔχη νὰ κάμη τίποτε
ἐπειδὴ καὶ ποτὲ νὰ μὴν τῆς ἐγνωρίζην καμι / ᾶς λογῆς καλωσύνην ὅπου ἔχει τόσον
καιρὸν ἀσθενῆς μένειν καὶ ποτὲ λέγειν δὲν ἦρ / θεν νὰ τῆς πεῖ ἵντα κάνεις ἀδελφὴ
μου. Ἀκόμα λέγειν πῶς τό σεντουκάκιν ὅπου / εἶχεν ἀπὸ τοῦ μακαρίτην τοῦ ἀδελ-
φοῦν τῆς τοῦ ποτὲ Στεφάνου τὸ ἐπούλησεν τοῦ κουντου / βερνάρην τῆς τοῦ μισέρ
Γιακουμάκην διὰ ρεάλι ἓνα καὶ ἔλαβέν τον καὶ ἔφαγέν τον εἰς / τὴν ἀρρώστειαν τῆς.
Ἐτῆς πάλι ξαναλέγει πῶς ὅ,τιν καὶ ἂν τῆς εὐρίσκουται νὰ εἶναι ὡς ᾶ / νωθεν τοῦ
ἀντρός τῆς τοῦ κυρ Γεώργην καὶ ὅποιος ἤθελε εὐρεθεῖν νὰ τὸν ἐπειράζην ἢ νὰ / τοῦ
γυρέψην τίποτε νὰ τὸν ἐσκανταλίσην νὰ πληρώνην κοντάνα ἀφέντη καδὴ καὶ ἀφέ /

ντε βοϊβόντα ρεάλια δέκα καὶ πάλι ἡ παρόντζη διαθήκη νὰ εἶναι στερεὰ βέβαια / καὶ ἀχάλαστην παρακαλεῖ καὶ ἀξιόπιστους μαρτύρους τοὺς κάτωθεν γεγραμμένους καὶ τὰ ἐξῆς.—

/ —μισέρ Ἀντώνης Γάτος καὶ κυρ Δημήτρης Παλιὸς εὗρεθήκασιν παρῶν καὶ ἡβα-
λέν τις ἀτὴ τις μάρτυρες

/ καὶ ἔγραψά τις ἐγὼ ὁ ὑπογράφοντας μὴ ξεύροντας γράμματα—

/ —Ἰωάννης Μηνιάτης νοτάριος ἔγραψα.

52

Μαρτυρία

φ. 34^v

/ Φ. 31

/ + 1680/ ἐν μηνὶ Ἰουλίου 14/ τὴν σήμερον ἐνεφανίστην εἰς τὴν μπαρρησία
κά[μοῦ τοῦ ὕ] / πογράφοντας νοτάριου προσκαλεσμένος ἀπὸ τὸν

/ + 1680/ ἐν μηνὶ Ἰουλίου 14/ τὴν σήμερον ἐνεφανίστην εἰς τὴν μπαρρησία
/ κάμοῦ τοῦ ὑπογράφοντας νοτάριου ὁ εὐγενὴς ἀφέντης Θεοφύλακτος Διασί / της
προσκαλεσμένος ἀπὸ τὸ μισέρ Ἀντώνιο Γρίσπον καὶ μαρτυρᾷ καὶ λέγειν ἀπάνω /
εἰς τὴν ψυχὴν του καὶ εἰς φόβον Θεοῦ πὼς ξεύρειν βέβαια καὶ σίγουρα πὼς ἔδωσεν /
ὁ αὐτὸς Γρίσπος τοῦ ἀφέντη καδῇ μεϊμέτην ἀφέντην ὅπου ἦτονε ὁ Κοκόλας / μαζί
του τζικίνια χρυσὰ εἴκοσιν τὰ ὁποῖα τοῦ τὰ ἔδωσεν διὰ πινομὴν τοῦ / ἀφέντη Τζα-
μπατάκην Παρόντζην διὰ κάποιες λίτες ὅπου εἶχεν καὶ ἡβγα / λέν του χοντζέτια
καὶ ἔτζι ξεύρει πὼς τοῦ ἐκράτειε καὶ ἓνα βελουδο πέ / τιν ἀμανάτε διὰ τὰ αὐτὰ
εἴκοσιν τζικίνια / καὶ ἐπειδὴ καὶ νὰ / ἔβαλε ἀφορες / μὲν ὁ αὐτὸς / Γρίσπος ἐμαρ /-
τύρησεν τὴν ἀ / λήθεια / τοῦτον μαρτυρᾷ καὶ τοῦτον / λέγειν. "Ὅθε εἰς βεβαίωσιν
ἀπογράφει κάτωθεν καὶ ἰδιοχείρως του εἰς ἀσφάλει / α καὶ τὰ ἐξῆς καὶ γράφου καὶ
ἀντιμάρτυρες— —

/ —Θεόφιλος Διασίτης μαρτυρῶ τὰ ἄνωθε ++

/ —Τζουάνης Πρόσπερης ἀντιμάρτυρας +++

/ —Ἰωάννης Μηνιάτης νοτάριος ἔγραψα.

